

Sygn. akt V CZ 85/06

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W.B.

przeciwko B.K. i D.K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2006 r.,

zażalenia pozwanej D.K.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 lipca 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2005 r. - zaocznym w stosunku do pozwanej - zasądził solidarnie od małżonków B. i D.K. kwotę 52 500 zł tytułem zapłaty podwójnego zadatku w związku z ustaleniem, że nie wywiązali się wobec powoda z umowy przedwstępnej. Pozwani reprezentowani przez tego samego adwokata zaskarżyli wymieniony wyrok wniesionymi oddzielnie apelacjami; pozwana - po uprzednim przywróceniu jej przez Sąd Okręgowy terminu do wniesienia apelacji.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2006 r. uwzględnił apelację pozwanego i zmienił w stosunku do niego wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił wobec niego powództwo; w ocenie Sądu Apelacyjnego powód nie dał pozwanym zadatku. Postanowieniem natomiast z dnia 12 lipca 2006 r. odrzucił apelację pozwanej, dlatego że zgodnie z art. 344 § 1 k.p.c. wyłącznym środkiem zaskarżenia wyroku zaocznego jest sprzeciw.

Pozwana w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 lipca 2006 r., zawierającym oświadczenie o zmianie nazwy wniesionego przez nią pisma z „apelacji” na „sprzeciw od wyroku zaocznego”, podniosła, że błędna nazwa wspomnianego pisma była wynikiem oczywistej omyłki adwokata, uzasadnionej okolicznościami, w jakich otrzymał on od niej umocowanie.

Pomijając zagadnienia nie mieszczące się w granicach dokonanego przez pozwaną zaskarżenia postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 12 lipca 2006 r., a mianowicie: kwestię dopuszczalności w następstwie apelacji pozwanego rozpoznania sprawy także na rzecz pozwanej na podstawie art. 378 § 2 w związku z art. art. 363 § 3 k.p.c., kwestię możliwości pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego opartego na zasądzającym pozwaną wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 sierpnia 2005 r. na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 375 § 2 k.c. oraz kwestię dopuszczalności zaskarżenia skargą kasacyjną wyroku sądu drugiej instancji przez współuczestnika, który nie zaskarżył wyroku sądu pierwszej instancji, gdy będące przedmiotem zaskarżenia obowiązki są wspólne dla

pozwanych współuczestników (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., II CZ 17/06, niepubl.), Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżenie przez adwokata wyroku zaocznego apelacją, a nie – jak tego wymaga ustawa – sprzeciwem, nie może być uznane za oczywistą omyłkę, pozbawioną negatywnych skutków procesowych. Pismom bowiem wnoszonym przez zawodowych pełnomocników nie można nadawać znaczenia odmiennego od tego, które oni im niewątpliwie nadali (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., I CZ 81/06 – jeszcze nie publikowane – i cytowane w nim orzeczenia).

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).